

Sygnatura akt IX C 534/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 13-03-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Beata Wójtowicz-Woźniczka

Protokolant:Anna Torończak

po rozpoznaniu w dniu 13-03-2014 r. we W.

sprawy z powództwa K. P.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2.400,00 zł kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IX C 534/13

UZASADNIENIE

Powód K. P. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej - na jego rzecz kwoty 12 000 zł tytułem zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu tj. 27.05.2012r. do dnia zapłaty. Dodatkowo powód wniósł o zasądzenie kwoty 2500 zł tytułem naprawienia szkody wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty.

Uzasadniając wskazał, iż w dniu 24 sierpnia 2010 r. wystąpił do Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej o wydanie wyroku łącznego. Termin rozprawy głównej został wyznaczony na dzień 6 grudnia, zaś w dniu 13 grudnia 2010 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Fabrycznej wydał wyrok łączny. Następnie w dniu 20 lipca 2011 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu wskutek wywiezionej przez powoda apelacji uchylił wyrok Sądu I instancji. Powód podał, że Sąd Rejonowy dla Wrocławia –Fabrycznej we Wrocławiu wydał błędny wyrok łączny, gdyż połączył w nim również wyroki, które uległy zatarciu z mocy prawa, przez co naraził powoda na utratę zdrowia. Powyższa sytuacja trwająca do czasu wydania orzeczenia II instancji uchylającego zapadły wyrok łączny spowodowała u powoda silny stres skutkujący koniecznością przyjmowania leków psychotropowych. W związku z zaburzeniami snu oraz coraz bardziej nerwowym usposobieniem powód zaczął korzystać z pomocy psychologa oraz lekarza psychiatry. Dalej powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota 2500 zł stanowi równowartość poniesionych przez powoda kosztów zastępstwa prawnego związanych z postępowaniem apelacyjnym wywołanym błędnie wydanym wyrokiem łącznym.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Skarb Państwa – Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Motywuując swoje stanowisko w sprawie wskazała, że twierdzenia powoda o rzekomo doznanej -wskutek wydania wyroku łącznego - krzywdzie są gołosłowne i zmierzają do uzyskania bezpodstawnego wzbogacenia kosztem Skarbu Państwa. Strona pozwana wskazała, że powód, jako osoba mająca wielokrotny kontakt z wymiarem sprawiedliwości był świadomy, że każdy wyrok I instancji podlega kontroli przez Sąd wyższego rzędu. Ponadto wadliwość proceduralna zapadłego w I instancji orzeczenia była mu znana w wyniku konsultacji z udzielającym mu pomocy prawnej obrońcą.

Strona pozwana podała również, że zapadły wyrok łączny nie miał wpływu tak na sytuację prawną powoda, jak i faktyczną. Powód bowiem odbywał w tym samym czasie karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 20 lutego 2007 r., sygn. akt: II K 433/06, której termin zakończenia przypadał na dzień 26 lutego 2014 r. Ponadto, korzystanie z pomocy psychologa czy psychiatry jest jedną z form terapeutycznego oddziaływania na skazanych podczas pobytu w warunkach izolacji więziennej zmierzającą do osiągnięcia celu resocjalizacyjnego oddziaływania kary. Odnosząc się zaś do żądania w zakresie zasądzenia kwoty 2500 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, strona pozwana zarzuciła, że w toku postępowania apelacyjnego powodowi został przyznany obrońca z urzędu, z którego pomocy powód dobrowolnie zrezygnował. Tym samym żądanie zwrotu kosztów poniesionej przez powoda obrony z wyboru jest nieuzasadnione. Niezależnie od powyższego strona pozwana powołała się na brzmienie przepisu art. 632 pkt 2 kpk, zgodnie z którym w przypadku umorzenia postępowania koszty procesu, w tym wydatki z tytułu ustanowienia obrońcy ponosi Skarb Państwa. Skoro powód nie zgłosił takiego żądania w postępowaniu karnym, brak jest podstaw do zasądzenia na jego rzecz kwoty 2500 zł w niniejszym postępowaniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem łącznym z dnia 13 grudnia 2010 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Fabrycznej, sygn. akt II K 1090/10:

I. na podstawie art. 575 § 1 k.p.k. przyjął, że wydany wobec skazanego K. P. wyrok łączny Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 20 lutego 2007 r. w sprawie o sygn. II K 433/06 traci moc;

II. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 569 § 1 k.p.k. połączył skazanemu K. P. kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Krzyków z dnia 27 stycznia 2004 r., sygn. akt II K 1543/01, wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 28 października 2004 r., sygn. akt II K 985/04, wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Krzyków z dnia 4 stycznia 2005 r., sygn. akt II K 652/04 i wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej z dnia 23 kwietnia 2008 r., sygn. akt II K 424/06 i wymierzył mu karę łączną czterech lat i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt II wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 9 kwietnia 2001 r. do dnia 9 lipca 2001 r. i od dnia 12 maja 2003 r. do dnia 30 października 2003 r., od dnia 2 kwietnia 2003 r. do dnia 3 kwietnia 2003 r. oraz okresy kary pozbawienia wolności dotychczas odbytej na podstawie wyroków podlegających połączeniu oraz ewentualne inne okresy podlegające zaliczeniu na poczet tych kar;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 569 § 1 k.p.k. połączył skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Krzyków z dnia 27 stycznia 2005 r., sygn. akt II K 1535/04, Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Krzyków z dnia 13 kwietnia 2005 r., sygn. akt II 181/05 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 25 maja 2005 r., sygn. akt II K 55/05 i wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt IV wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres zatrzymania od dnia 9 marca 2004 r. do dnia 10 marca 2004 r. i od dnia 30 grudnia 2004 r. do dnia 31 grudnia 2004 r. oraz okresy kary pozbawienia wolności dotychczas odbytej na podstawie wyroków podlegających połączeniu oraz ewentualne inne okresy podlegające zaliczeniu na poczet tych kar;

VI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 k.k. w zw. z art. 569 § 1 k.p.k. połączył skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 14 grudnia 2006 r., sygn. akt VI K 1643/05 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 24 maja 2006 r., sygn. akt VII 300/06 i wymierzył mu karę łączną dwóch lat pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 89 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej wobec skazanego w pkt VI wyroku kary łącznej dwóch lat pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres pięciu lat próby;

VIII. na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie VII wyroku kary łącznej pozbawienia wolności w razie zarządzenia jej wykonania zaliczył skazanemu okres zatrzymania od dnia 2 września 2005 r. do dnia 3 września 2005 r., od dnia 21 października 2005 r. do dnia 24 października 2005 r. oraz okresy kar już odbytych orzeczonych w wyrokach objętych niniejszym wyrokiem łącznym oraz ewentualne inne okresy podlegające zaliczeniu na poczet tych kar;

IX. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających połączeniu pozostawił do odrębnego wykonania;

X. w pozostałym zakresie dotyczącym wydania wyroku łącznego umorzył postępowanie;

XI. zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w sprawie o wydanie wyroku łącznego zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej z dnia 13 grudnia 2010 r., sygn. II K 1090/10, znajdujący się w aktach tegoż Sądu, k. 88-93)

Powód K. P. zaskarżył powyższy wyrok w całości i wskutek wniesionej apelacji, Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie o sygn. IV Ka 488/11 uchylił wyrok łączny z dnia 13 grudnia 2010 r. wydany przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia Fabrycznej w sprawie o sygn. II K 1090/10 i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Okręgowy wskazał, że zaskarżony wyrok łączny został wydany z naruszeniem przepisów art. 17 § 1 pkt 7 kpk, w konsekwencji wcześniejszego naruszenia unormowań zawartych w art. 575 § 1 kpk i art. 572 kpk. Sąd Rejonowy wydał bowiem wyrok łączny opierając się na przesłance ponownego skazania K. P. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Krzyków z dnia 20 grudnia 2004 r., sygn. akt VW 2766/04 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej z dnia 23 kwietnia 2008 r., sygn. akt II K 424/06. Tymczasem pierwszy ze wskazanych wyroków nie mógł być objęty wyrokiem łącznym, gdyż orzeczona nim kara 15 dni aresztu za wykroczenie nie podlegała łączeniu z karą zasadniczą orzeczoną za przestępstwo, co zresztą doprowadziło Sąd Rejonowy do umorzenia postępowania. Z kolei skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej z dnia 23 kwietnia 2008 r., sygn. akt II K 424/06 uległo zatarciu z mocy prawa w dniu 1 listopada 2010 r., tj. jeszcze przed wydaniem wyroku łącznego przez Sąd Rejonowy, co z kolei wykluczało objęcie karą łączną kary orzeczonej wspomnianym orzeczeniem. Tym samym w ocenie Sądu Okręgowego odpadły obydwie przesłanki, jakie zdaniem Sądu Rejonowego stały u podstaw wydania wyroku łącznego.

(dowód: wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 20 lipca 2011 r. wraz z uzasadnieniem, sygn. IV Ka 488/11, znajdujący się w aktach Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej pod sygn. II K 1090/10, k.132-136v).

W okresie pomiędzy wydaniem wyroku łącznego z dnia 13 grudnia 2010 r. a jego uchyleniem w dniu 20 lipca 2011 r. powód przebywał w zakładzie karnym odbywając karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 20 lutego 2007 r., sygn. akt: II K 433/06.

(dowód: okoliczność bezsporna, nadto: przesłuchanie powoda, k. 61)

Wydanie wyroku łącznego pogarszającego sytuację prawną powoda wywołało u niego stres oraz spowodowało problemy ze snem. Powód uczęszcza na spotkania z psychologiem i psychiatrą, zażywa leki nasenne. Powód po wydaniu wyroku łącznego korzystał z pomocy obrońcy z wyboru i został pouczony przez niego, że niekorzystny dla niego wyrok łączny może zostać uchylony przez Sąd wyższej instancji.

(dowód: przesłuchanie powoda, k. 61)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpatrywanej sprawie powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 14500 zł, na którą składała się kwota 12000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyrządzoną przez wydanie wadliwego wyroku łącznego oraz kwoty 2500 zł tytułem zwrotu kosztów obrony z wyboru poniesionych przez powoda w związku z postępowaniem apelacyjnym w powyższej sprawie. Strona pozwana oponując żądaniu pozwu zarzuciła, brak po jej stronie przesłanki bezprawności jako warunku odpowiedzialności Skarbu Państwa a to wobec faktu kreowania roszczenia w oparciu o wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu, który wskutek jego zaskarżenia został pomyślnie dla powoda uchylony.

W świetle powyższego dla oceny zasadności podnoszonych roszczeń koniecznym było ustalenie czy w istocie wydanie wadliwego, bo skorygowanego w ramach wywiezionej apelacji, wyroku łącznego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia Fabrycznej we Wrocławiu może stanowić podstawę do żądania tak zadośćuczynienia jak i naprawienia szkody w myśl przepisów kodeksu cywilnego dotyczących odpowiedzialności Skarbu Państwa.

Poszukując podstawy prawnej wywiezonego przez powoda żądania nie sposób nie ominąć i poddać pod analizę w świetle ustalonego, bezspornego stanu faktycznego brzmienia art. 417¹ § 2 k.c., 417 k.c. czy wreszcie art. 24 k.c.

Zgodnie z brzmieniem art. 417¹ § 2 k.c., jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą.

Powód dochodząc od strony pozwanej zapłaty za szkodę wyrządzoną prawomocnym orzeczeniem Sądu karnego nie wykazał przesłanek niezbędnych do przypisania odpowiedzialności Skarbowi Państwa w myśl cytowanego przepisu. Wskazać należy, że zgodnie z brzmieniem samego przepisu art. 417¹ § 2 k.c. pierwszą przesłanką warunkującą odpowiedzialność Skarbu Państwa jest prawomocność orzeczenia, które rzezoną szkodę miało wyrządzić. W niniejszej sprawie powód domaga się naprawienia szkody wyrządzonej przez orzeczenie Sądu Rejonowego, które w wyniku kontroli instancyjnej zostało zmienione poprzez jego uchylenie i umorzenie postępowania.

Zgodnie z konstytucyjną zasadą dwuinstancyjności od każdego wyroku Sądu I instancji przysługuje stronie środek zaskarżenia. Okolicznością bezsporną w przedmiotowej sprawie było to, że powód zaskarżył wyrok łączny apelacją. W wyniku wniesionego środka zaskarżenia Sąd Okręgowy uchylił zaskarżone orzeczenie i umorzył postępowanie. Tym samym powód skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do instancyjnej kontroli zapadłego orzeczenia, wobec czego nie jest uprawniony do żądania na podstawie tym samych przesłanek ochrony w niniejszym postępowaniu.

Kolejną, kluczową przesłanką warunkującą uznanie odpowiedzialności Skarbu Państwa w myśl powyższego przepisu jest wcześniejsze stwierdzenie niezgodności z prawem takiego prawomocnego orzeczenia we właściwym postępowaniu, tj. istnienie tzw. prejudykatu. O powyższym nie może być mowy w niniejszej sprawie. Powód nie przedstawił żadnego dowodu wskazującego na ewentualne orzeczenie stwierdzające w odpowiednim postępowaniu niezgodność powyższego orzeczenia z prawem. Za takowe w szczególności nie może być uznane orzeczenie Sądu II instancji wydane wskutek wywiezenia apelacji przez powoda. Wskazać jednak należy, że przedmiotowa przesłanka nie mogła mieć zastosowania w niniejszej sprawie choćby z tego względu, że orzeczenie Sądu Rejonowego, które miało wywołać u powoda szkodę, wskutek zaskarżenia go apelacją nie zostało w treści podnoszonej przez powoda. Skoro orzeczenie Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej nie uprawomocniło się w brzmieniu niekorzystnym dla powoda, nie można mówić o ewentualnym stwierdzeniu niezgodności z prawem takiego orzeczenia w odrębnym postępowaniu, a tym samym o odpowiedzialności Skarbu Państwa w myśl przepisu art. 417¹ § 2 k.c.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, Sąd rozpoznający roszczenie odszkodowawcze nie może samodzielnie ustalić niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego. Jeżeli ustawa wiąże oznaczone skutki prawne z obowiązaniem prawomocnego orzeczenia, a jednocześnie reguluje zasady i tryb jego wzruszania z powodu

niezgodności z prawem, to prawna skuteczność takich orzeczeń nie może być podważana bezpośrednio w każdym procesie odszkodowawczym, z pominięciem zasad i trybu postępowania zastrzeżonego do kontroli prawomocnych orzeczeń (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 września 2013 r., I ACa 392/13, LEX nr 1372254).

Wobec powyższego nie może być mowy o odpowiedzialności Skarbu Państwa w rozumieniu przepisu art. 417¹ § 2 k.c.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że roszczenie powoda z oczywistych względów nie znajduje uzasadnienia także w przepisach art. 417¹ § 1,3 i 4 k.c. Nie sposób jest uznać, iż powód domaga się naprawienia szkody wyrządzonej przez wydanie aktu normatywnego w myśl przepisu art. 417¹ § 1 k.c. czy też przez niewydanie orzeczenia lub decyzji w myśl przepisu art. 417¹ § 3 k.c. Podobnie należy wykluczyć przepis art. 417¹ § 4 k.c., gdyż nie ma mowy w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym o niewydaniu aktu normatywnego, o którym mowa w powyższym przepisie.

W ocenie Sądu żądanie powoda nie znajduje również podstawy w treści przepisu art. 417 § 1 k.c. Rozróżnienia zasad odpowiedzialności Skarbu Państwa unormowanych w przepisach art. 417 § 1 k.c. oraz art. 417¹ § 2 dokonał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 marca 2013 r., II CSK 420/12 (LEX nr 134166) wskazując, że wybór jednej z podstaw odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, tj. art. 417 § 1 k.c. bądź art. 417¹ § 2 k.c., ma istotne znaczenie dla oceny zasadności wniesionego powództwa, a ściślej dla oceny, czy czyn będący, zdaniem powoda, źródłem szkody miał charakter bezprawny. Według art. 417 § 1 k.c., za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa. Przez "niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie", przy uwzględnieniu art. 77 ust. 1 Konstytucji, rozumie się działanie sprzeczne z przepisami, zgodnie z konstytucyjnym ujęciem jego źródeł. Innymi słowy, chodzi o każde obiektywnie sprzeczne z prawem działanie władzy publicznej. W odniesieniu jednak do prawomocnych orzeczeń sądowych przyjęto inne, autonomiczne pojęcie bezprawności w art. 417¹ § 2 k.c. w postaci "orzeczenia niezgodnego z prawem". Powyższa kategoria "bezprawności judykacyjnej" z art. 417¹ § 2 k.c. jest węższa od bezprawności obiektywnej z art. 417 § 1 k.c. Względem na specyfikę władzy sądowniczej obdarzonej w atrybut niezawisłości sędziowskiej sprzeciwia się przyjęciu, że każde obiektywnie niezgodne z prawem orzeczenie, niezależnie od stopnia tej niezgodności, stanowi działanie, które może być źródłem odpowiedzialności Skarbu Państwa. Działalność orzecznicza sądów wymaga bowiem zapewnienia sędziom pewnego zakresu władzy dyskrejonalnej, ponadto polega ona na konieczności interpretacji i stosowania przepisów zawierających pojęcia nieostre i ocenne, co może prowadzić do przyjmowania różnych interpretacji przez sądy tych samych przepisów w podobnych stanach faktycznych. Z tych względów, ustawodawca w stosunku do ogólnego przepisu zawartego w art. 417 § 1 k.c., regulującego odpowiedzialność odszkodowawczą za bezprawne działania władzy publicznej, przyjął odrębną regulację prawną, obecnie zawartą w art. 417¹ § 2 k.c., dotyczącą odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem. Istota tego przepisu dotyczy więc przyjęcia specyficzniej rozumianej przesłanki bezprawności działania w postaci orzeczenia niezgodnego z prawem oraz sposobu jej stwierdzenia - co do zasady - w odrębnym postępowaniu.

Przyjmując za Sądem Najwyższym, które to stanowisko tutaj, Sąd w pełni podziela, wskazać należy, że niniejszej sprawie z oczywistych względów żądanie powoda nie znajduje podstawy w treści przepisu art. 417 § 1 k.c. bowiem brak jest przesłanki bezprawności, co w konsekwencji determinuje brak podstaw odpowiedzialności Skarbu Państwa w oparciu o powyższą regulację prawną.

Podnieść wreszcie należy, że niezależnie od powyższego roszczenie powoda z tych samych powodów co powyżej tj. braku przesłanki bezprawności nie znajduje także uzasadnienia w świetle przepisów dotyczących ochrony dóbr osobistych. Jakkolwiek w toku wyżej przeprowadzonego wyводу Sąd wykazał bezzasadność żądania powoda naprawienia szkody wynikłej z zapadłego w sprawie orzeczenia, to w ocenie Sądu również żądanie zadośćuczynienia w myśl przepisów dotyczących ochrony dóbr osobistych, tj. art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. nie znajduje uzasadnienia w ustalonym stanie faktycznym.

Zgodnie z art. 448 k.c., w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny. Wskazana regulacja prawna pozostaje w ścisłym związku z brzmieniem art. 24 k.c. który zawiera podstawową konstrukcję cywilnoprawnej ochrony dóbr osobistych, a po myśli którego osoba, której dobro osobiste zostało zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne, w razie zaś dokonanego naruszenia może ona także żądać ażeby osoba która dopuściła się naruszenia dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków (...). Z treści cytowanego przepisu wprost wynika, iż przesłanka bezprawności jest koniecznym warunkiem do udzielenia ochrony przewidzianej przepisami prawa. Skoro więc przesłanka bezprawności jest podstawowym warunkiem dla ustawowej ochrony dóbr osobistych, to w konsekwencji jedynie ta przesłanka jest podstawą zasądzenia zadośćuczynienia albo stosownej kwoty na cel społeczny.

Przedstawione przez orzekający w sprawie Sąd wywody dotyczące braku bezprawności w świetle brzmienia art. 417 k.c. pozostają w pełni aktualne i w zakresie dyspozycji art. 24 k.c. I w tym wypadku brak przesłanki bezprawności już z samego tego faktu eliminuje odpowiedzialność w tym wypadku Skarbu Państwa za rzekome naruszenie dóbr osobistych powoda.

Nie mniej podnieść należy, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi ustalić, że w okresie pomiędzy wydaniem wyroku łącznego przez Sąd I instancji a wydaniem orzeczenia uchylającego powyższy wyrok przez Sąd II instancji powód przebywał w zakładzie karnym odbywając karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 20 lutego 2007 r., sygn. akt: II K 433/06. Jednocześnie powód nie wykazał, zgodnie z ciężącym na nim rygorem dowodowym (art. 6 k.c.), jakoby poprzez wydanie wyroku łącznego naruszone zostało jakiegokolwiek dobro osobiste. O powyższym nie może świadczyć wskazywana przez powoda konieczność korzystania z pomocy psychologa i psychiatry. Jak słusznie podniosła strona pozwana w odpowiedzi na pozew, korzystanie z pomocy psychologa czy psychiatry jest jedną z form terapeutycznego oddziaływania na skazanych podczas pobytu w warunkach izolacji więziennej zmierzającą do osiągnięcia celu resocjalizacyjnego oddziaływania kary. Powód tymczasem nie przedstawił żadnego wiarygodnego dowodu wskazującego na to, iż faktycznie wydanie wyroku łącznego pogarszającego tymczasowo w odczuciu powoda jego sytuację prawną miało wpływ na jego zdrowie psychiczne. Jakkolwiek zupełnie zrozumiałym jest, że wydanie niekorzystnego dla powoda wyroku łącznego mogło spowodować u niego stres, to nie sposób nie zauważyć, że powód korzystający z pomocy obrońcy z wyboru, był informowany przez obrońcę o realnej możliwości uchylecia zapadłego wyroku łącznego. Tym samym, wbrew prezentowanemu w toku niniejszego procesu stanowisku, powód miał świadomość możliwości uchylecia niekorzystnego dla niego orzeczenia, co w ocenie Sądu podważa prezentowaną przez powoda ocenę poziomu stresu wywołanego przedmiotowym orzeczeniem.

Konkludując, brak przesłanki bezprawności eliminuje zasadność roszczeń w oparciu o każdą wskazaną powyżej podstawę prawną.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód przegrał proces w całości, w związku z czym obowiązany jest zwrócić stronie pozwanej koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, na które składa się wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 2400,00 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002r. nr 163 poz. 1349). Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z art. 108 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi.